

ဝန်လင်း
Read on the move

အိမ်

ရွှေထူပီလေး

အခန်း (၁)

လက္ခဏာဗေဒင် ဟောတဲ့ ဆရာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြခိုင်းနေသည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

ဂန္ဓာရီလှည့်လည်နေသည့် ဆရာကြီးဆိုသည့်အတိုင်း ပါးရိုးတွေထွက်၍ မျက်တွင်းခွက်ထဲမှာ မျက်လုံးအစုံက စိန်ပွင့်တွေလို လက်နေသည်။ ။ အဖြူရောနေသည့် မျက်ခုံးအစုံက အဖျားနားမှာ ရှည်၍ အောက်ဘက်ကို ခပ်မျောမျော ကျနေ၏။

နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်တို့ က မုတ်ဆိတ်ဖြူတို့ နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသလိုပင်။

ဥပဓိရုပ်ခန့်ညားကာ အမြင်အာရုံစူးရှပုံလည်း ရှိပေမယ့် လူငါးယောက်ရှိနေသော အခန်းထဲမှာ ကြာမြင့်စွာ တိတ်ဆိတ်နေဆဲရှိကာ အသက်ရှူသံတွေတောင် ပြန်ကြားနေရ၏။

ဒီဆရာကြီးကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းမှာ တွေ့တော့ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီးက သဘောကျ ကြည်ညိုကာ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသေးဘဲ လက်အုပ်ချီခဲ့၏။

ဆရာတော်ကြီးက ထိုအခါကျမှ ဒီပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ ။

“သူက ဂန္ဓာရီလှည့်နေတာ၊ မိုးကုတ်တောပိုင်းကပဲကွယ့်။

သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ တော်တော်ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးပေါ့။ မိဘတွေ မရှိကြတော့တာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို တစ်ဝက်ခွဲယူပြီး ရောင်းချလှူဒါန်းပစ်တယ်။ တစ်ဝက်ကတော့ သူ့ဇနီးနဲ့ သားအတွက် ရင်းနှီးဖို့ ပေးခဲ့တယ်။ သူက အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တည်းက သမထအလုပ်တွေမှာ စိုက်နစ်ခဲ့တာ။ သင်္ချိုင်းမြေတွေမှာ တရားထိုင်တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်။ သူ့ကို လောကီအကျိုးတရားတွေအကြောင်း ဘာမှ သွားမမေး နဲ့ ။ ဘာတွေပုံပေးပေး ဘယ်တော့မှ မဟောဘူး”

ဆရာတော်ကြီး ဒီတိုင်း မိန့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နဲ့သာမွေးက စံအိမ်တော်မှာ နေ့လယ်စာတစ်နပ်စာလောက် ကျွေးပြီး ဒါနပြုပါရစေလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာနှင့် မျက်လွှာတစ်ချက်ပဲ ပင့်ကြည့်ပြီး အသက်တစ်အောင်လောက်အကြာမှာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်၏။

ဆရာတော်ကြီးကလည်း ကျေနပ်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်...

“အဲဒါ ဒကာမကြီးတို့ နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိနေတာ။ ဒကာမကြီးတို့ နေအိမ်မှာ လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စောင့်ရှောက်တဲ့ သဘောပဲကွယ့်။ သူ တစ်ခုခု အာရုံရလို့ ပဲ ဖြစ်မယ်”

လို့ ခန့်မှန်းလိုက်သေးတယ်။ ခုထိတော့ ဘယ်လိုမိန့်မှာ ချက်မှ မလာသေးဘဲ မြေးမလေးရဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မျက်မှန်မပါ၊ မှန်ဘီလူးမကိုင်ဘဲနဲ့ သေချာကြည့်နေသည် ။

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အတိတ်က အကျိုးပေးကုသိုလ်ကံက ရှားမှ ရှားပဲ။ လက်ရှစ်ချောင်းရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဂြိုဟ်ခုံတွေမှာ ခရုအမှတ်အသားတွေ ပါနေတယ်။ လက်ကောက်ဝတ်တွေမှာ ရတနာလည်ဆွဲပုံနဲ့ သုံးပတ်ရစ်ထားတယ်။ အသက်လမ်းကြောင်းမှာ ကြာဖူးခံပြီး သန်လျက်နဲ့ အညွန့်တင်နေတယ်။ သူ့အပေါ်ကျရောက်မယ့် ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မဆို သူ

မသိလိုက်ဘဲ အလိုအလျောက် ပယ်ရှားသွားလိမ့်မယ်”

ဒေါ်နံ့သာမွေး မျက်နှာဝင်းထိန်သွားကာ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဖခင်ဖြစ်သည့် ဦးမြတ်ခင်အတွက်က
ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

ရတနာစိန်ကျောက်ဆိုတာ ဒီကလေးအတွက်က ကစားစရာတွေပါ။
လိုအပ်နေတာက ဆရာကြီးရဲ့ ဟောကြားချက်တွေ မှန်ကန်နေဖို့ ပဲ ဖြစ်
သည် ။ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီး ဦးဝေဠုကလည်း ပြုံးနေကာ နောက်မှာ ထိုင်
နေသည့် ကလေးရဲ့ အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်ခေတ္တာကိုပါ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်ခတ္တာ က တပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းတွေညိတ်ပြနေတာ မပြီးနိုင်။

“သူပြုခဲ့တဲ့ ရှေးအတိတ်က ကောင်းမှုကံကြောင့် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ ရှိတယ်။ ဒီကလေးဟာ သူ့ရဲ့ ဘုန်းကံအရ ရောက်လေရာအရပ်မှာ သူ့အတွက် ဖြစ်လာတဲ့ ဣစ္ဆာသယ ရတနာအိုးကြောင့် သူ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပါ သာယာစိုပြည်နေလိမ့်မယ် ။ မရှိ၊ မလှ၊ မဝ ဆိုတဲ့ စကား ဘယ်သောအခါမှ မကြားရနိုင်တဲ့ ပါရမီရှင်”

ထိုဟောစာတမ်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေက ပြုံးတော့ပြုံးနေကြပေမယ့် မဝီမပြင်ကြဘဲ ဒေါ်နီသာမွေး တစ်ခုခုမေးမည်ပြင်လိုက်လျှင် ဘဏ္ဍာထိန်းကြီးက မသိမသာ ခေါင်းခါပြပြီး တားမြစ်၏။

ဘဏ္ဍာထိန်းကြီးက အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်ကာ ဒီအိမ်မှာ က
ကိုယ်က အဘွား ဖြစ်နေပေမယ့် ဘဏ္ဍာထိန်းကြီးက ကိုယ့်ထက် အသ
က်ပိုကြီးသည် ။

ထို့ပြင် တကယ့် သစ္စာရှိလူယုံကြီးမို့ ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းတစ်ဦးလို တိုင်ပင် အားကိုးနိုင် တဲ့ သူ ဖြစ်၏။ ဦးဝေဠုက ခေါင်းခါပြလိုက်တာကြောင့် မျိုသိပ်လိုက်ရပေမယ့် ဒီလို ဟောလိုက်တာ ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

မွေးပွကတ္တိပါခင်းသည့် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ထိုင်နေပြီး၊ အထိန်း တော် အခြွေအရံတွေနဲ့ အမြဲနေနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေး ‘ရွှေ အိမ်စံ’ ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သွေး။

သူမလေးက ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကို ရောက်ဖို့ ရှိလို့ လဲ။ ဘယ်လို ပတ်ဝန်းကျင်တွေ နဲ့ မှ လည်း ဆုံဆည်းဖို့ အကြောင်းမရှိ။

“နောက်ထပ် အကြောင်းတစ်ခုရှိတာက ဒီကလေး မကြာခင် ခရီးကြမ်းတစ်ခုကို သွားရလိမ့်မယ်”

“အို...”

“ခင်ဗျာ...”

“ဆရာကြီးရှင်... အဲဒါကတော့...”

“မမကြီး... ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပါ”

ဦးဝေဠု က ဒေါနဲ့သာမွှေးကို ပြောပြီးမှ ဆရာကြီးဘက်ကို လှည့်၍

...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ... အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ရှိတာကို တားဆီးနိုင်မလားဆို တာ အမိန့်ရှိပေးပါဦး”

“မရှိဘူး။ သူ အဲဒီခရီးကို သွားကိုသွားလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ ဘုန်းကံ အစစအရာရာ ကြီးမားခဲ့သလို သူနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိနေတဲ့ ဖူးစာဖက်ကလည်း

သူနဲ့ ကုသိုလ်ပြုဖက် ပါရမီထူးတဲ့ သူပဲ။ ဒါပေမယ့် အတိတ်ဘဝမှာ ကောင်းမှုအတူ ပြုကြပေမယ့် ‘စိတ်ထားတတ်မှ မြတ်’ တာမျိုး”

ဒေါ်နုသာမွေးရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီး စည်တီးသလို တအုန်းအုန်း မြည်ဟီး လာခဲ့၏။ ချောက်ချား ပြူးကျယ်လာသည့် မျက်လုံးအစုံသည် ဆရာကြီး နောက်ဆက်တွဲပြောလာမည့် စကားတွေအပေါ်မှာ စူးစိုက်ထားရင်း သေ မိန့်ကျခံရတော့မည်လူလို...။

“သူရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖူးစာရှင်က ဘုန်းကံမြင့်မားပေမယ့် ဥစ္စာချို့ တဲ့ သူဆင်းရဲမျိုး”

“ဒါကို တားဆီး ရရမှာ ပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ ရဲ့ မြေးလေး က လူကြီးမိဘရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ ခုချိန်ထိ ပိုက်ဆံတောင် ကို င်မသုံးတတ်သေးပါဘူး”

“မမကြီး... ဆရာကြီး မိန့်တာကိုပဲ ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ပါ ။ ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်လို့ ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကို မယုံကြည်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒါ ကို တားဆီးပေးလို့ လည်း မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ ဘာလုပ်ခွင့် ရှိသလဲဆိုတာ တွေးမိသွားလို့ ပါ”

လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ပူပင်သောကတွေ အားလုံးက လက္ခဏာရှင် ကိုတော့ ဘယ်လို သက်ရောက်မှုမျိုးမှ မရှိခဲ့ပေ။ ဆရာကြီးရှေ့မှာ ကျုံ့ ကျုံ့လေးထိုင်ကာ လက်ဖဝါးလေးတွေ ဖြန့်ပြထားရင်း ရွှေထုပ်လေး က ဆရာကြီးရဲ့ စကားတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့၏။

ကိုယ့်အကြောင်း ဟောပြောနေသည့် အသိနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီလောက်ထိ သိနေတာက တကယ်လား၊ မှန်းဆပြောနေတာလား။

တကယ်ဖြစ်လာမှာ တွေကို တကယ်သိနေတာ မှန်ရင် သူမရော ဒီ ဆရာကြီးလို သူများ အကြောင်း လူကို မြင်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တန်းခနဲ မ သိနိုင်တာလဲ။

ဟောပြောနေသည့် အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ထပ်တူ ဆရာကြီးရဲ့ ဥပ မိရုပ်ကိုပါ ဖတ်ရှုလေ့လာနေမိ၏။

“ခတ္တာ...”

“ရှင်... မမကြီး...”

“မြေးကို ခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ခတ္တာ ထရပ်လိုက်တာနှင့် ရွှေထုပ်လေးက နောက်ကို အရင်ဆုတ်သည် ။ ပြီးမှ ထရပ်ကာ...

“ဘွားလေး... သား ဒီမှာ နားထောင်လို့ မရဘူးလားဟင်”

“မရဘူး မြေးလေး။ မြေးလေးရဲ့ လက္ခဏာ ယူဖတ်တာ ပြီးသွားပြီ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားကစားနေနော်”

ရွှေထုပ်လေး ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့၏။ ဆရာကြီးက ရွှေထုပ်လေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း လိုက်ကြည့်နေကာ...

“ဒီ မိ န်းက လေး မှာ အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ဆက်သွယ်ချက်နဲ့ ကျုပ် ဒီကို လာခဲ့တာ။ ကျုပ်တာဝန် ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ပြန်ချိန်တန်ပြီ”

“ခဏလေး နေပါဦး ဆရာကြီးရယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆရာကြီးကို ဒီ အိမ်ထိ ကြွလာခိုင်းတယ်ဆိုတော့ ကလေးအတွက် မကောင်းတာကို

တားမြစ်ပြီး ကောင်းတဲ့ လမ်းကို ညွှန်ကြားစေချင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ အခု ဖြစ်လာဖို့ ရှိတဲ့ အဆိုးအညံ့တွေကို...”

“သံသရာစဉ်ဆက် ပါလာတဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက် အကြောင်းတရားတွေကို ကျုပ် မတားဆီးနိုင် ပါဘူး။ ဖြစ်လာတာ မလာတာ၊ တားဆီးနိုင် မနိုင် ဆိုတာလည်း သူ့ရဲ့ ကံတရားပဲ”

ဆရာကြီး ပြန်သွားသည် နှင့် ဒေါ်နို့သာမွေး အစီအစဉ်တွေ စတင် တော့သည် ။

“ကိုဝေဠု... တောင်ဘက်ဆောင် တစ်ခုလုံးကို မိန်းကလေးတွေ အချိန်မလပ် စောင့်နေပါစေ။ အပြင်က မီး၊ ရေ၊ လေ၊ စက်ပြင်ကိစ္စ... ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာတဲ့ သူမှန်သမျှ အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင် တွေပဲ အဝင်ခံရမယ်နော်။ တောင်ဘက်မှာ ပျက်တာ ပြင်တာရှိရင် ကြိုချိန်း။ မြေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မြောက်ဘက်ဆောင် ပြောင်းခိုင်းပြီးမှ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်၊ ဖြုတ်စရာရှိတာ ဖြုတ်”

“စိတ်ချပါ မမကြီး”

“ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ တံခါးခြောက်ခုရှိတာ မလွယ်တံခါးတွေကို အသေပိတ်ပစ်ပါ။ တံခါးစောင့် နှစ်ယောက်စီ ထား။ ခတ္တာ... ညည်းငါ့မြေးကို မပြတ်ကြည့်နေရမယ်။ အိပ်နေရင်တောင် ဘယ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ လှည့်တယ်၊ ဘာကို ဘယ်နှစ်ခါ စောင်းတယ်... ငါမေးရင် ပြောနိုင်ပေစေ”

“ဟုတ်ကဲ့... တသွေမတိမ်း ဖြစ်စေရပါမယ် မမကြီး”

“နေဦး... လာခဲ့ ဒီနားကို”

ဒေါ်နို့သာမွေးက ဒေါ်ခတ္တာ အပါအဝင် မိန်းကလေးတွေအားလုံးကို

တန်းစီဝင်လာခိုင်းကာ ရွှေထည် လက်ဝတ်ရတနာတွေနှင့် ကတ္တီပါသေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ။

“အားလုံးကို ပြောမယ်။ ငါတို့ စံအိမ်တော်မှာ ကျေးကျွန် မြတ်တယ်။ သစ္စာရှိ လူယုံတွေက ဦးဆွေးဆံမြည့် တာဝန်ထမ်းကြတယ်”

ဒေါ်နုသာမွေး က ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်စီကနေ ခြံ၍ ဘယ်ညာချထားသည့် ရွှေခြည်ထိုး ပြပဝါကို ရင်ဘတ်ပေါ်ထိ မာန်ပါပါ ထပ်ဆွဲတင်၍ အလုပ်သမားတစ်ယောက်စီကို ကြည့်သည်။ ။

သူတို့ ရှေ့မှာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေက သန့်စင်တည်ကြည်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ကြောင့် ထည်ဝါခန့်ညားနေ၏။

ဒီအိမ်မှာ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီး ဦးဝေဠုနှင့် နို့ထိန်း ဒေါ်ခတ္တာ ကအစ အင်္ကျီမှာ ရွှေကြယ်သီး တပ်ပြီး ဝတ်ဆင်ရတာဖြစ်သည်။ ။

သစ္စာရှိ လုပ်သက်ပေါ်မှာ မူတည်ကာ လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့် သက်တမ်း အနုအရင့်ကို ခွဲခြားထားသည်။ ။

တစ်ပြေးတစ်ညီတည်း အမြဲတမ်း ရှိနေခြင်းကတော့ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုပင်။

အားလုံး သစ္စာရှိမှု၊ ကြိုးစားမှုပေါ်မှာ မူတည်၍ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ချီးမြှင့်သည်။ ။ ဒီနေ့ ဒေါ်နုသာမွေး က ထိုအကြောင်းအရာများ နှင့် ပတ်သက်၍ ...

“ဒီနေ့ နင်တို့ တွေ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ မင်္ဂလာနေ့ပဲ။ ဒီနေ့မှာ ပဲ ပြောဖို့ ရှိလာတာက အားလုံးရဲ့ တာဝန်သိမှု၊ သစ္စာရှိမှုကို ခါတိုင်းထက် ပိုရလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ။ ငါတို့ စံအိမ်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီးတဲ့ သူတွေ ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းရွက်သွားကြတာကို ဥပမာပြရတာကလည်း မင်းတို့ တွေ

ရဲ့ အရှင်သခင်တွေက ဘယ်လောက်ထိ စာနာထောက်ထားခဲ့သလဲ ဆိုတာကို သတိရစေချင်လို့ ”

အားလုံးက လက်တွေ့ကို ဆန့်ချပြီး လက်ဖဝါးချင်း ဆုပ်ယှက်ထားကာ မျက်လွှာချထားရင်း နာခံနေကြ၏။

“ဒီစံအိမ်မှာ မင်းတို့ တွေ စီးပွားရှာလို့ မရပေမယ့် ငွေကြေးဥစ္စာ စုဆောင်းခွင့် ရှိတယ်။ စုဆောင်းဖို့ အတွက် ငါတို့ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ချီးမြှင့်ပေးတယ်။ အဲဒါတွေကို လိုအပ်တာရှိပါတယ်လို့ ပြောစရာ ရှိသလား။ ဥပမာ ဒီအိမ်က စည်းစနစ်တစ်ခုခုအပေါ်မှာ ငြိုငြင်မိတာမျိုး...”

“မရှိပါဘူး မမကြီး”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်”

တစ်ယောက်စီ ကျေနပ်စွာ အသံထွက်လာတော့ ဒေါ်နဲ့သာမွေးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။

“ဟုတ်ပြီ... အခု ပြောမှာ ကို သေချာ နားထောင်ကြ။ နင်တို့ ရဲ့ မမလေးမှာ ထိခိုက်မှု ရှိနိုင်တယ်လို့ ဆရာတစ်ပါးက ဟောကိန်းထုတ်သွားတယ်။ ဗေဒင် ယတြာအရ ဘာမှ ပြင်ဆင် ချေဖျက်ဖို့ နည်းလမ်းမပေးခဲ့တဲ့ အတွက် မြေးမလေးကို ထိခိုက်မှုမရှိအောင် ကာကွယ်ဖို့ က မင်းတို့ တာဝန်ပဲ”

အားလုံး စိတ်ပါလက်ပါ ထမ်းရွက်လိုသော ကတိပြုသံတွေ ကြားမှ ဒေါ်နဲ့သာမွေး စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“ကိုဝေဠု... သူတို့ အတွက် ပစ္စည်းတွေ ချီးမြှင့်လိုက်ပါဦး”

လုပ်သက်ပေါ် မူတည်၍ တစ်မျိုး၊ တာဝန်ကျပြန်မှုပေါ်မှာ တစ်မျိုး၊ တာဝန်ကြီးသူကို တာဝန်အလိုက် ရတနာပစ္စည်းတွေမှာ တန်ဖိုးထည့်ထားပေးခဲ့သည်။ ။

အားလုံး ဝမ်းသာအားရ လက်ခံရယူပြီးတော့မှ ...

“အားလုံး တာဝန်ကို လေးစားပါ။ အလုပ်လုပ်ရင် တာဝန်အပြင် စေတနာလည်း ပါပါစေ။ အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုရင် တာဝန်ပြီးမြောက်ဖို့ သာ အဓိကလို့ သဘောမထားဘဲ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ် အောင်မြင်မှ သာ ဒီတာဝန် ပြီးဆုံးတယ်ဆိုတာ ခွန်တွဲ မှတ်ပါ။ မင်းတို့ ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ငါ့မြေးကို စိတ်ချချင်တယ်”

စံအိမ်တော်မှာ ကိုယ့်အတွက် လုံခြုံရေးတွေ တင်းကြပ်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက် ပွက်လောရိုက်နေသလဲဆိုတာ ရွှေထုပ်လေး က မသိ။ ။

သူမအကျင့်က တွေးစရာတစ်ခု ရှိနေပြီဆိုလျှင် ဒါကို အဖြေမသိရမချင်း လက်မလျှော့ တတ်တာပင်။

“တာကြီးရေ”

“မမလေး... ကြီးကြီးက မေမေကြီးအတွက် ဆေးသွေးပေးနေပါတယ်။ ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ ပါလဲဟင်”

“မေးစရာရှိလို့ ။ တံခါးက ဘာလို့ ဖွင့်မရတာလဲ”

ကြေးဘောင် ခွေထားသည့် တံခါးရွက်အထူကြီးတွေက အပေါ်ပိုင်း တစ်ဝက်က မှန်ကွက်လေး ထည့်ထား၏။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်က စာဥကို ရွှေထုပ်လေးက မြင်နေရကာ...

“စာဥ... ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဟို... အပြင်ကနေ ပိတ်ထားလို့ ပါ”

“ပိတ်ထားတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မျက်လုံးဝိုင်းသွားတာနှင့် စာဉ် ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွား၏။

“စာဉ်...”

“ရှင်... မမလေး”

“ဒါ... ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည် ဆိုသည် နှင့် ရွှေထုပ်လေး ထိတ်လန့်သွားကာ တံခါးကို ပြေးတွန်းလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး စာဉ် ကို အော်မေးလိုက်နှင့် ထောင်ချောက်မိသွားသည့် စာသူငယ်လေးလိုပင် ။

“ဒါဆို... ငါ... အပြင်မထွက်ရတော့ဘူးလား။ စာဉ်... စာဉ်... ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေး... ဖွင့်ပေးဆိုမှ ”

“မမလေးရယ်... စာဉ် မဖွင့်ရဲလို့ ပါ။ အဲ့ဒါလေ...”

“တာကြီး လုပ်တာဆို။ တာကြီးကို ခုသွားခေါ်ပေး။ သွားလေ... သွား”

ခိုင်းနေပေမယ့် စာဉ်ထံမှ ဟုတ်ကဲ့သံ ထွက်မလာသဖြင့် ရွှေထုပ် လေးသိနေသည် ။ စာဉ် ဒီနားမှာ ပဲ ကွယ်ရာမှာ သွားပုန်းနေတာပါ။

“စာဉ်... စာဉ် ထွက်ခဲ့နော်၊ ငါ နင်နဲ့ ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ ကို တံခါးဘာလို့ သော့ခတ်ထားတာလဲ။ တာကြီးရေ... တာကြီးကို သွား ခေါ်နေတယ်နော်။ တာကြီး ဘယ်မှာ လဲ...”

အထဲက ဘယ်လောက်အော်နေနေ မှန်နားကပ်လိုက်မှ အပေါက်ပိစိ
ကွေးလေးက တိုးတိုးလေးပဲ ကြားရတာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် စာဉ် သိနေ
သည် ။ အထဲမှာ မမလေး ဘယ်လောက် ယောက်ယက်ခတ်
ပြေးလွှားပြီး အော်နေပြီဆိုတာ...

“စာဉ်...”

“ဟင်... ကြီးကြီး...ကြီးကြီး လုပ်ပါဦး၊ မမလေး အော်နေပြီ။ သနား
ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်”

ခေါ်ခတ္တာ ပျာယိပျာယာရောက်လာသည် နှင့် စာဉ်
အခန်းအောက်ခြေမှာ ငုတ်တုတ်လေး ပုကုပ်နေရာကနေ ခုန်ထ၏။

“အိပ်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ် နိုးလာတာလဲ။ ခဏလေးပဲ ရှိသေးတာ
ကို...”

“အိပ်ထားတဲ့ ပုံမရှိပါဘူး ကြီးကြီးရယ်။ ကြီးကြီးထွက်သွားပြီး သိပ်
မကြာခင် ဒီနားရောက်လာတာပဲ။ အဲဒါ...တခါးပိတ်ထားတယ်လည်း
ပြောလိုက်ရော...”

“ဘုတ်...ဘုတ်...”

“ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်...”

“တာကြီး...”

“ဟင်...မမလေး...”

မှန်ကို အထဲကနေ တအားရှိက်ပုတ်နေတာ တော်ရုံမှန်ဆို ကွဲထွက်
သွားတာကြာပြီ ရှိလိမ့်မည်။ ခုတော့ မှန်ကလည်း မကွဲပေ။ သူမလေး အ
ထဲကနေ မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ကျသွားအောင် အော်နေတာတောင်

အပြင်ကနေ တိုးတိုးပဲ ကြားရ၏။

ဒေါ်ခတ္တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ထိတ်လန့်နေတုန်းမို့ မှန်ကို ပုတ်လိုက် တာနှင့် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရှာကာ...

“လာပြီ... လာပြီ... သားလေးရဲ့ ။ လာပါပြီ”

လာသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေကို ပခုံးပေါ် ပြောင်းထမ်းလိုက်ကာ တံခါးပေါက်ဆီ ကိုယ်လုံးကြီးဖိုင်ဖိုင်နှင့် ပြေးသွားရ၏။ ပြီးတော့...

“စာဥ... မယ်ခို တို့ ကို အပေါ်ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ လှေကားထစ်တွေ မှာ သွားစောင့်ခိုင်းထား”

“ဟုတ်....”

ဒေါ်ခတ္တာ သော့ကို အချိန်ဆွဲဖွင့်ရင်း စာဥ ပြေးလွှားချိန်ရအောင် ဉာဏ်များ နေရသည် ။ စကားပြော အလွန်နူးညံ့၍ ကလေးဆန်သော၊ ချစ်စရာကောင်းသော ဤသူငယ်မလေးသည် ငယ်စဉ် ကလေးအရွယ်မှ ခုချိန်ထိ သခင်မလေးတစ်ပါးလို ကြီးပြင်းခဲ့လင့်ကစား မောက်မာကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ ကိုလည်း မဆိုတတ်ခဲ့ပေ။

ရယ်နေလည်း လှ၊ ငိုနေလို့ လည်း အလှမပျက်သည့် ရွှေအိမ်စံ မင်းသမီးလေး...။

သူမလေးကို အားလုံးက ချစ်ကြသည် ။ သူမကို ချောမရအောင် ဖြစ်ရပြီဆို သူမလေး ငိုတဲ့ အတိုင်း အူလိုက်သည်းလိုက် လိုက်ငိုတတ်ကြတာ သူမကို ထိန်းတဲ့ သူ အားလုံး။

“တာကြီး...”

“အောင်မယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

တံခါးပွင့်သွားသည် နှင့် ရွှေထုပ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ဝင်လာကာ...

“တာကြီး တို့ ဘာလုပ်တာလဲဟင်။ သားကို ဘာလို့ တံခါးသေ့ခတ်ထားတာလဲ”

“ညမူညတာမို့လို့ ပါ ကလေးလေးရယ်။ စံအိမ်ကြီးက မြို့နဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်လေ”

“ မဟုတ်ဘူး ... သား သိတယ်။ ဟိုနေ့က ဘာကြီး ပြောသွားလို့ သားကို ဘယ်မှ မသွားရအောင် သေ့ခတ်ပိတ်ထားတာ”

“အဲဒါ ပါပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး သားလေးရယ်။ သားလေး လူကြီးတွေမသိအောင် ဘယ်မှ မသွားတတ်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ တာကြီးတို့ သိတယ်လေ”

“ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... တာကြီး ညာနေတယ်။ ဒါဆို အခုဘွားလေးဆီ သွားမေးမယ်”

“မသွားပါနဲ့ သားလေးရယ်။ မသွားပါနဲ့ ”

သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် ခန္ဓာကိုယ် သွယ်သွယ်လေးက လူကို တွန်းဖယ်ပြီး တံခါးနားကို ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

ဒေါ်ခတ္တာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် ဝတာကို ခဏမေ့ထားပြီး သူမလေးနဲ့ အပြိုင် အုပ်မိအောင် ပြေးလိုက်ဆွဲရကာ...

“သားလေးရယ်... အောင်မယ်လေး ကလေးလေးရယ်။ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ။ မမကြီးက နောက်ဖေးတံခါးကြီး မပြီးသေးလို့ အပြီးသတ်အောင် သွားခိုင်းနေတာ”

“ဟင်... တံခါးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“တံခါး...”

ခေါ်ခတ္တာ ဘယ်ပြန်ရုတ်သိမ်းရမှန်း မသိသေးခင် ရွှေထုပ်လေးက သံသယဝင်သွားပြီ ဖြစ်ကာ...

“ဟင်... လို့ ... ပြောလေ... တာကြီး။ တံခါးတွေကရော ဘာလို့ ပြင်နေတာလဲ။ သားကြောင့်ပဲလား။ သားက အဲ့လို ဝင်းတွေ ခြံတွေထဲမှာ သော့ခတ်ထားရလောက်အောင် ဘာတွေ လုပ်မိလို့လဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကလေးရယ်။ ဪ... ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

ပြဿနာသည် ဒေါ်နို့သာမွှေး၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ စလိုက်တည်းက တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ရွှေစံအိမ်မှာ သူ့နေရာနဲ့ သူ စနစ်တကျ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြသည့် အလုပ်သမားတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ ရှိသမျှက ရွှေထုပ်လေး၏ အဆောင်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ခြေရှုပ်နေကြလျက် ခြံစည်းရိုးတံတိုင်းတွေပြင်၊ တံခါးချပ်တွေ ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ခြင်းနှင့်...။

“ဒီနေ့လည်း ခြံတံတိုင်းတွေ ပြင်နေတာပဲလား တာကြီး...”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရဲ့ ။ သူ့ခိုးတွေ ဒီနားက ဖြတ်ဖြတ်ပြေးလို့ လေ။ ခြံရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ စစ်သိမ်းပျံ့ထားကြီးက တောထနေတာလေ။ လူတစ်ကိုယ် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ရင် အသာလေးပဲ...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟုတ်တာပေါ့...အဲ့ဒီအပိုင်းကပဲ ပေလေးရာကျော်တာကို မနည်းပြန်လုပ်နေရတာပေါ့...”

“အစတည်းက တံတိုင်းပဲဟာ...”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် ဟောင်းနေပြီလေ။ တစ်ချို့ ပတ်ကြားအက် မလို ဖြစ်နေတာတွေက ဓားဦးနဲ့ ထိုးကလော်လိုက်ရင်တောင် ပဲ့ကျသွား နိုင်တာ...”

“အဲ့ဒီလို ကလော်ပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်မလာကြဘူးလား...”

“ဪ...ကလေးရယ်...သိကြမှ ဖြင့် ဝင်လာကြမှာ ပေါ့...”

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွေမေးပြီး ရွှေထုပ်လေးရဲ့ မျက်နှာလေးက ဘ ဝင်ကျသွားပုံလည်း မပေါ်...

ဒေါ်ခတ္တာ ကလည်း သူမလေးကိုပဲ မပြတ်တမ်း အကဲခတ်နေတာမို့ ဒါကို သိနေသည် ။ သိနေသဖြင့် အချိန်တိုင်းပဲ ခေါင်းကြီးနေရလေသည် ။

“ဦးဝေဠု မမကြီးကို ခဏလောက် စကားပြောချင်တာ။ မမကြီး မ အားဘူးလားဟင်...”

“မမကြီး မအားဘူး။ အလုပ်သမားတွေက လိုနေသေးတယ်၊ ရတဲ့ လူ ခေါ်လို့ လည်း အဆင်မပြေတော့ အလုပ်က မပြီးဘူး။ တံတိုင်းတွေ က ဖြိုချလိုက်ပြီးမှ နှစ်ဖက်စလုံး လက်စမသတ်နိုင်တော့ စံအိမ်လုံခြုံ ရေးအတွက်ပါ လုံးပမ်းနေရတာ...”

ဦးဝေဠု ကိုယ်တိုင် နေ့ရောညပါ လူလုံးပျောက်နေသဖြင့် ခဏလေး တွေ့တုန်း စကားစလိုက်ပေ မယ့် အဆုံးသတ်အောင် ဘာမှ ပြောခွင့်မရ ခဲ့ပေ။

မြေးအတွက် စိုးရိမ်ကြီးကာ ဒေါ်နဲ့သာမွှေးက နေပြောက်ထိုးတဲ့ ထရံ ပေါက်ကအစ လိုက်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ရွှေ

ထုပ်လေးမှာ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ပေမယ့် အဘိုးဖြစ်သူလည်း သက်ရှိ
ထင်ရှား ရှိနေပါသေးသည်။

သို့သော် သူဌေးကြီး ဦးမြတ်သခင်က အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခါဝင်လျှင် သုံးလ
၊ ခြောက်လ ဝင်နေတတ်ကာ ကျန်းမာရေးကောင်းပေမယ့် ဘုရားခန်းနဲ့
ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်ရုံအပြင် အခြားအပြင်ကို သွားလာတာ မရှိ
သလောက်ပင်။

“စံအိမ်အပြင်ကို မလိုအပ်ဘဲ ဘယ်သူမှ တလွှားလွှား မထွက်ရဘူး။
ဈေးကားလာရင် ကားကိုစစ်ဆေးတာ၊ ပစ္စည်းတင်ချ၊ ငွေချေတာကအစ
ကိုဝေဠု တစ်ယောက်ပဲ လုပ်ပါစေ....”

ထိုအမိန့်ကို ထုတ်ခဲ့ပြီး သူကအစ မသွားလာဘဲ နေခဲ့တာ ဖြစ်၏။
အားလုံးသော စည်းကမ်းတွေဟာ ရွှေထုပ်လေးနဲ့ သာ ပတ်သက်နေခဲ့
တာဖြစ်လျက် ခုလို နိမိတ်ဖတ် ဟောစာတမ်း ထွက်လာခဲ့ပြီ ဆိုသည့်အ
ခါ...။

* * *

အခန်း (၂)

“ဟေ့ကောင်...ဗေဒင် မမေးနဲ့ ဆန်ကုန်တယ်။ အဆိပ် ဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့နာမည် သူပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တဲ့ ကောင်တွေ အပ်နှင်းထားတဲ့ အထင်ကရ နာမည်...”

“သူ့နာမည်က ဒါ မဟုတ်ဘူး ပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘာလဲ...”

“မသိဘူး...”

ကလပ်ထဲမှာ စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ လူရှစ်ယောက် စုပြုံရပ်နေကြပေမယ့် ပြောနေကြတဲ့ အကြောင်းအရာကလည်း အဆိပ် အကြောင်းပဲ ဖြစ်ကာ...။

“သူက နာမည်ကျော် ဟက်ကာတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်နိုင်ငံက လေတိုက်ပြီး လွင့်လာသလဲ မသိဘူး။ ငါတို့ သိတဲ့ အချိန်မှာ သူက မိဘမရှိဘူး၊ လိပ်စာမရှိဘူး၊ အလုပ်အကိုင် ပြစရာမရှိဘူး။”

“ဘာရှိလဲ...”

“ဘာမှ မရှိဘူး ထင်တာပဲ...သူက တစ်ကိုယ်တော်...”

“သူ့ကို တစ်ကိုယ်တော်လို့ လည်း ခေါ်သေးတယ် ထင်တယ်။ ဒီလို

ခေါ်တာ တစ်နေရာမှာ ကြားဖူးတယ်...”

“ဟား...ဟား...ဒါဆို မင်း မဆိုးဘူးလို့ ပြောရမယ်...”

“မှန်သွားလား...”

“ဟုတ်တယ်...တစ်ကိုယ်တော် ဆိုတာလည်း သူပဲ။ ဒီကောင်က ဉာဏ်အရမ်းကောင်းတာ။ ဘာအလုပ်မှ မရှိပေမယ့် မင်း သူ့ကိုသွားကြည့်ပါလား...”

“လူမသိအောင် လှုပ်ရှားတဲ့ အလုပ်တွေရှိတာပဲကွ၊ ငွေမရှာနိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ မသုံးနိုင်ဘူး...”

လူလတ်ပိုင်းတွေချည်း စုမိနေကြပြီး လူငယ်တစ်ချို့က မလိုသံနှင့် ကန့်ကွက်သည်။ ဒိုင်ခံပြော နေသူသည် နာမည်က မြင့်အောင် ဖြစ်ကာ လတ်တလောမှာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာ ရာထူးကနေ အလုပ်ဖြုတ်ခံထားရတာ ဖြစ်သည်။

ဒီမှာ လာဆုံမိနေကြသူ အားလုံးက ရာထူးကြီးကြီး၊ ဒါမှ မဟုတ် သူဌေးကြီးလိုလို နေနိုင် စားနိုင်တဲ့ ဘဝကနေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးနေကြကာ စိတ်ညစ်စရာ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဝယ်ပိုက်နေရသူတွေ ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ သတ္တိစိုး မင်း ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ။ ငွေမရှာနိုင်ဘဲ မသုံးနိုင်တာ မှန်ပေမယ့်... မှောင်ခိုလုပ်စားဖို့ လည်း မလိုဘဲနဲ့ အဆိပ်ဆိုတဲ့ ကောင် မင်းသားလို နေနိုင်တယ်။ အဲဒါ မယုံရင် မင်းအစ်ကိုကို မေးကြည့်...”

သတ္တိစိုးရဲ့ မကျေနပ်သည့် မျက်နှာက ဇေယျာဘက် လှည့်သွားသည်။
။ ဇေယျာကတော့ လက်ရှိစီးပွားပျက် အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်နေရတာမို့

မျက်မှောင်ကြီးကုပ်၍ ငေးနေခဲ့လျက်...

“ဟေး...ယူ တို့ နဲ့ လာကပါလား...”

ဒီနေရာရောက်ရင် တွဲနေကျ မိန်းမလှလေးက လက်ချင်းလာချိတ်၏
။ ထိုအခါကျမှ ငိုငိုငို ငေးငေးပုံစံ မပျောက်တပျောက်နှင့် လှည့်ကြည့်၏
။ ပြီးတော့ ပြုံးပြကာ...

“အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ ချာတိတ်ရေ...သူ့ကိုခေါ်ကွာ...”

ကောင်မလေးက လှသည် ။ နုသည် ။ အနီရဲရဲဝတ်ထားသည့် ကိုယ်
လုံးက ပြေးနေသည့် ရောင်စုံ မီးနဲ့ ဟပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တိစိုး မျက်
နှာပြုံးသွားကာ သူ မေးခဲ့သည့် မေးခွန်းကို သတိမရတော့ဘဲ ပါသွား
လေသည် ။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဪ...ကိုဇေ...ကိုဇေ...တူဝရီး နှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး မတ်တပ်
အိပ်ရမှာ ကြောက်နေ သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ က မိသားစုနဲ့ အစုအဖွဲ့ကြီး
နဲ့ ပါ။ ကျုပ်တို့ ညည်းဖို့ ချန်ထားပါဦး...”

“ကဲ...ဘယ်သူမှ မညည်းဘူးဗျာ။ လာ...ဒီမှာ နှစ်ဝိုင်းဆက်ထိုင်မယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ...”

“အဆိပ် ဒီကိုလာမှာ ပါ...သေချာပါတယ်...”

“သေချာမှ ဖြစ်မယ်...ကျုပ်တို့ လာစောင့်ရတာ တစ်ပတ်နှစ်ရက်နဲ့
သုံးပတ်ရှိပြီ...”

အသီးသီး နေရာယူကြကာ ကောင်မလေးတွေ လာချိတ်သမျှကိုလ
ည်း စိတ်လက်မချမ်းသာစွာ ငြင်းပယ်နေရသည် ။ သူတို့ မျှော်နေကြတာ

က အဆိပ်...။

မျှော်နေရင်း စိတ်မရှည်လာတိုင်း အဆိပ်အကြောင်း အများ ဆုံးသိ
နေသည့် မြင့်အောင်ကိုပဲ ခိုင်ခံ့...။

“မြင့်အောင်...မင်းလူ ဘယ်လိုလဲ...”

“ဪ... ငါ့လူ မဟုတ်လို့ ပေါ့။ ငါ့လူဆို ဖုန်းတစ်ကောင်ပေးလိုက်
ရုံပဲ...”

“အေး...နေပါဦး။ သူ့ကို မင်းပြောတော့ မိုးပေါ်က ကျလာသလိုလို၊ နီ
င်ငံခြားက ရောက်လာသလိုလို၊ သူ့အကြောင်းကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ သိနေ
တာလဲ”

“အခု မင်းတို့ ကို ငါပြောသလိုပေါ့။ ငါ့ကိုလည်း တစ်ခါက သူနဲ့ နီးစ
ပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ တစ်ယောက်က ပြောပြတာပဲ။ ဒီကောင်က ကွန်ပျူတာကိုင်
တာများ မွေးတည်းက ကွန်ပျူတာရွက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အတိုင်းပဲတဲ့ ။
သင်္ချာဘရိန်း အရမ်းကောင်းတာဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကု
မ္ပဏီက ဂိမ်းဆော့ဖဲဝဲတွေ အရမ်းနာမည်ကြီးခဲ့တာလေ။ လူဆယ်ယောက်
က စားလို့ လေးယောက်နိုင်အောင် ကစားနိုင်ရင် အဲဒီလေးယောက်
လောက် တော်တော် တော်တာတဲ့ ”

“ဒီလို ဆော့ဖဲဝဲပညာရှင်ကို ဘယ်သူ ကန်ထုတ်မှာ လဲ”

“မနာလိုတဲ့ လူက ကန်ထုတ်တာပေါ့ကွ။ သူ့ကြောင့် အကျိုးအမြတ်
ရနေတဲ့ သူဌေးက သူတော်လေ ကြိုက်လေပေမယ့် သူ့ကြောင့် အကျိုးယူ
တိ နစ်နာရတဲ့ လူကတော့ သူတော်လေ မုန်းလေပေါ့”

“အင်း... ဒီလိုလား”

“သူ ဝင်ဖျက်လို့ မရတဲ့ ပရိုဂရမ် မရှိဘူး။ သူရေးတဲ့ ပရိုဂရမ်ကို

တော်ရုံဟက်ကာ မဖျက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဟု န်းခနဲ ထတောက်တဲ့ မီးတောက်က ဟုတ်ခနဲ ပြန်ငြိမ်းတတ်တာ မျိုးလေ။ အဆိပ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဟု န်းခနဲ ကျော်ကြားလာတာ တော်တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာတဲ့ ။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာသွဲ့သွဲ့ပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့သတင်း မကြားရတော့ဘူးတဲ့ ”

“ကြာပြီလား”

“ငါအဲဒါတွေ နားထောင်ခဲ့တာတော့ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ သူ့ကို ဘဏ်သူဌေးက ချိန်းတော့ ငါ့ရဲ့ သူဌေးကလည်း သူနဲ့ တွေ့ဖို့ အလုအယက် သွားတာလေ။ ငါသူ့ကို မြင်ဖူးလိုက်တာ အဲဒီတုန်းကပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သူ့အကြောင်း မသိသေးပါဘူး။ လူငယ်တစ်ယောက်ကို သူဌေးကြီးတွေက ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာချိုသွေးနေကြတာလဲလို့ တောင် တွေးမိသေးတယ်”

“ဘာအတွက် တွေ့ကြတာလဲ... သိလား”

“ဘဏ်သူဌေးကတော့ သူ့စီးပွားအတွက် လုံခြုံရေး ဘာညာ... ဆော့ဖ်ဝဲအသစ်အဆန်း တစ်ခုခု ရေးခိုင်းချင်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ငါ့သူဌေးကတော့ တမင် သွားတွေ့တဲ့ သဘော ထင်တယ်”

သူတို့ စကားစတွေ ခဏပြတ်သွားကာ အားလုံး နာရီကြည့်တဲ့ လူက ကြည့်၊ ဝင်ပေါက်ဆီ လှည့်ကြည့် မျှော်တဲ့ သူက မျှော်...။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ခိုင်းမယ့်ကိစ္စ အဆင်ပြေပါ့မလား”

သူတို့ စုဝေးသည့်ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး ဦးလူအောင်က သူပဲ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကာ စိတ်စောတုန်လှုပ်နေတာလည်း သူပဲ ဖြစ်၏။

“ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ က စုပုံပေးကြမှာ ။ သူ့

အတွက် တန်ရာတန်ကြေး ထက် ပိုပါတယ်။ သူ မက်မောသွားမှာ ပေါ့”

“အေးလေဗျာ။ အထင်စွတ်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ဟိုတုန်းက နာမည် ကျော်လည်း အခု မကျော်တော့ရင် မရ ရတာယူရမှာ ပဲ”

“လာနေပြီ”

“ဟမ်...”

“ဟိုမှာ ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာအဖြူနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ တစ် ယောက်”

ခေါင်းတွေ အော်တိုမစ်တစ် လှည့်သွားကြကာ အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သ က်သက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

အရပ်အမောင်းက အများ ထဲမှာ မိုးနေသည် ။ မျက်နှာသည် လေး ထောင့်ဆန်ဆန်ဖြစ်လျက် နဖူးကျယ်ပုံနှင့် မေးဖျားအကွာအဝေးက ညီမျှ ကာ မျက်နှာရှည်ပုံလည်း ပေါက်၏။ ဆံပင်တွေက မတိုမရှည်ဖြစ်၍ နောက်ကို သေသေသပ်သပ် သိမ်းလှန်ထားသည် ။

မျက်နှာကြီးသလို ရှိပေမယ့် ထူလွန်းသော မျက်ခုံးတန်းတို့ နှင့် နှာ တံကလည်း ပေါ်တာထက် ပိုထင်းနေသဖြင့် မျက်နှာကြီးနေခြင်းက ကြ ည့်ပျော်ရှုပျော် ပြန်ဖြစ်သွားသည် ။

အရပ်ရှည်ပြီး ဗိုက်ကပ်နေသောကြောင့် လူပုံက ပိန်သည့်ဘက်မှာ များ နေ၏။

“အင်း... လူကတော့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲ”

“ချောတယ်ပဲ ပြောစမ်းပါဗျာ။ ကြည့်နေလိုက်ဦး... ကလပ်ထဲက မိန်းကလေးတွေ သူ့ဆီ ရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“သူကလည်း ဒါကျတော့ အလိုက်အထိုက်လေးလား”

“မသိဘူးလေ... ပွေတာ ရှုပ်တာ မကြားမိဘူး”

“ကဲဗျာ... ကြည့်နေဖို့ အချိန်မရဘူး။ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ဘယ်လို ဆက် သွယ်ရမလဲ။ သူ ဘာကြောင့် လာတာထင်လဲ”

“အဲဒါလည်း မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော်လည်း သူ ဒီကို မကြာမကြာ လာတယ်ဆိုတာပဲ သိတာ”

“နောက်ဆို သိထားတာကို ပြင်လိုက်တော့။ မကြာမကြာလာတာ မ ဟုတ်ဘူး ... တစ်လ တစ်ခေါက်လို့ ”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့လိုလူတွေ ရှိရင် အချိန်ကုန် သက်သာသွား တာပေါ့”

စိတ်မရှည်ခြင်းတွေကြောင့် မျက်နှာတွေပါ ရှုံ့တွတွ ဖြစ်နေကြ၏။

သူတို့ ထဲက ဦးဆောင် ထရပ်လိုက်သူက မြင့်အောင်နှင့် ဇေယျာပဲ ဖြစ်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“အေး... အေး”

အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ‘အဆိပ်’ ဆိုသည့် လူရွယ်ကို မြင်လိုက်ရတည်းက စိတ်ဖိစီးမှုကို မသိမသာ ခံစားလိုက်ရတာ အကြောင်းပြချက်တော့ မရှိ။

မြင့်အောင်ကတော့ ဘားရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် အဆိပ်ရဲ့ ဘေးကို ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ဖန်ခွက် ထိုးပေးလိုက်၏။

ဇေယျာ က သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်မည်ထင်ပေမယ့် အဆိပ်ရဲ့ ဘေးမှာ

ပဲ သွားထိုင်လိုက်တော့ သူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူထင်သည့်အတိုင်း အဆိပ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ သူနဲ့ ဇေယျာ ထိုင်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ဟိုဘက်ဒီဘက် တစ်ချက်ဝေသွား၏။

ဇေယျာ ဆိုတဲ့ ကောင်...။

လူဆိုး...။

ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီပုံစံ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ထိုင်တယ်ဆိုတာ စိမ်ခေါ်ခြင်းကို စတင်လိုက်သည့် နိမိတ်ဆောင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မကြားမိဘူးလား။

သူ မျက်နှာမဲ့ပြလိုက်မှ ဇေယျာ မျက်နှာပျက်သွားကာ ခေါင်းညိတ်၏ ။ ပြီးတော့မှ နေရာမှ မသိမသာ ပြန်ထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့လည်း ဣန္ဒြေရရ ထိုင်တာထတာမဟုတ်ဘဲ ဘာတွေ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေမှန်း မသိ...။

ဒီကြားထဲမှာ စိတ်စောနေသည့် ဦးလူအောင်က သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အားမလို အားမရတွေ ဖြစ်ကာ နေရာမှ ထလာပြန်သည် ။

သူတို့ လူစုတစ်စုလုံးမှာ ဒီကိစ္စအတွက် ကြိုးပမ်းဖို့ ကို ဘယ်သူမှ နောက်ကျန်မနေခဲ့ချင်ကြပေ။ အတူတူ ကြိုးပမ်းကြသည့် ရလဒ်ကိုရမှ အကျိုးအမြတ်က ဝေပုံကျဖြစ်မှာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထလာကြကာ အဆိပ်ရဲ့ ဘေးမ၂၁ ယောင်တောင် ပေါင်တောင် တဝဲလည်လည်တွေနှင့် ခြေရှုပ်နေကြလေသည် ။

“ကိုကြီးက တစ်ယောက်တည်းလား ဟင်”

အရေးထဲမှာ မချောလေးတစ်ယောက်က လာကဲချင်သေးသည် ။ သူ့

ဖန်ခွက်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတာကို ကြည့်ပြီး ထပ်ယူပေးဖို့ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်သည် ။

သို့သော် အဆိပ်က အရင်ကိုင်ကာ ဖန်ခွက်ကို ဘေးရွှေ့ပစ်လိုက်ပြီး နောက်လက်တစ်ဖက် ထွက်လာတော့ ပိုက်ဆံတွေ ပါလာကာ...

“မနှောင့်ယှက်နဲ့ ... သွားတော့”

ဇေယျာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည် ။ ကောင်မလေးက ကိုယ်ကျပ်လည်ဟိုက်နှင့် ပေါင်တစ်ဝက်လောက် စကတ်တိုလေးဝတ်ထားသည့် တကယ့် ငယ်ငယ်ချောချောလေး။

အရောမပါဘဲ နှစ်ခွက်ဆင့် မော့ပစ်လိုက်သည့် မျက်နှာကို စီးမိုးကြည့်ကာ ကိုယ့်လူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြ၏။

‘ဒီကောင် လွယ်ပါ့မလား’ ဆိုသည့် အကြည့်တွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖလှယ်ကြတာ ဖြစ်သည် ။

“မတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်နှင့် ဆက်လုပ်ဖို့ ဦးလူအောင်က မေးဆတ် အချက်ပြသည် ။ သူတို့ ရဲ့ အပေးအယူ အချိတ်အဆက်တွေ မပြီးသေးခင် အဆိပ် ပြန်ထွက်သွားလျှင် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ဇွတ်ပဲ။ သူက အဆိပ်... ကျွန်တော်တို့ က အဆိပ်မဟုတ်ဘူး ။ အခြေအနေ ကြည့်နေရတာ”

“လာပါကွာ... ကြာပါတယ်။ မဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်သလိုပဲပေါ့”

အားလုံး ဖရိုဖရဲတွေ ချိတ်ဆက်ပြီး အပြင်ကို တက်သုတ်ရိုက် ထွက်

ခဲ့ကြတော့ မောင်နဲ့ မည်းမည်းထဲမှာ ဘာကိုမှ မမြင်...။

“ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

* * *

အခန်း (၃)

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာပဲ”

“ဒီကောင်က ကားစီးနိုင်မယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘက်မှာ လာရှာတာလဲ”

“ဪ... ပြောလို့ ရမလားကွ။ ဆင်ကျွံတော့ ကျွဲ၊ ဒီကောင် သူ့ပညာနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာခဲ့လဲ။ ကားလောက်တော့ ကျန်ရင်ကျန်မှာ ပေါ့။ အဆိပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားမှန်း ခုထိ ဘယ်သူမှ သေချာ သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

အပြင်ရောက်လာကြတော့ ကားပါကင်ဘက်ကိုလည်း သွားကြည့်သည် ။ လမ်းဘက်ကိုလည်း ထွက်ကြည့်မိ၏။ သူတို့ ချင်းငြင်းခုံနေကြတုန်းမှာ ချောက်ခနဲ မီးခြစ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံး မျက်နှာတွေ နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်သွားကြ၏။

“ဟိုမှာ ...”

“သူက ခုမှ အပြင်ထွက်လာတာလား”

သူတို့ ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ကြားရုံ ပြောမိကြကာ အဆိပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လှည့် လိုက်ကြသည် ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စ ကျုပ်နောက်က လိုက်နေတာလဲ”

အသံကတော့ ကရုဏာသံမျိုးပဲဖြစ်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပုံကြောင့်
ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးလို ဖြစ်နေ၏။ မြင့်အောင်နဲ့ ဦးလူအောင်ကပဲ ရှေ့ကို
ပိုတိုးလိုက်ကြပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဒီမှာ လာစောင့်နေကြ
တာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ လဲ”

“မင်းကို အလုပ်အပ်ချင်လို့ ”

“ကျုပ် ဘာလုပ်နေတယ် ထင်လို့ လဲ”

“ဟင်...”

“မင်းက ပရိုဂရမ်မာ အရမ်းတော်တဲ့ ဟက်ကာပဲ”

အဆိပ်က မကြားချင်သည့်မျက်နှာနှင့် တစ်ဖက်လွှဲနေ၏။

“ကျုပ်တို့ လည်း မင်းလိုပဲ အဆိပ်”

“ကျုပ်နာမည် အဆိပ် မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းရဲ့ နာမည်ဝှက်တစ်ခုလေ”

“ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ လိုရင်းကို ပြော။ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာကို စိတ်ဝင်
စားဖို့ မလိုဘူး”

“အဟွန်း...”

မြင့်အောင် က မျက်နှာတင်းသွားပေမယ့် ဦးလူအောင်က
ရယ်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း၍ ...

“တချို့ကိစ္စတွေက တုံးတိတိနဲ့ လိုရင်းကိုတန်းသွားဖို့ တော်တော်ခ

က်တယ်ကွ။ စကား ပရိယာယ် ဆိုတာ...”

“စကားပရိယာယ် မလိုဘူး ဦးလူအောင်”

“ဟင်... မင်းက ငါ့ကို သိနေတယ်...”

ဦးလူအောင်သာမကဘဲ ကျန်တဲ့ လူတွေပါ ‘ဒီကောင် ငါ့ကိုပါ သိနေသလား’ ဆိုသည့် အတွေးတွေ ဝင်ကုန်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို လာစောင့်နေတာ ဒီတစ်ခါတည်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို... ဘာကြောင့်ဆိုတာလည်း မင်း သိနေမှာ ပေါ့”

“မသိဘူး... ဒါပေမယ့် မသိချင်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဒီမှာ ဦးလူအောင်... လူတွေက ကိုယ့်အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းဖို့ အတွက် ခိုနေတဲ့ အရိပ်ကို ချိုးပြီး မီးမွှေးတယ်။ လမ်းဘေးသောက်ရေအိုးစင်က ရေနဲ့ ခြေဆေးတယ်”

“အဆိပ်... ငါတို့ ပြောချင်တာက ဘဝအရေးကွ။ တကယ့်အကြီးကြီး”

“တကယ့်အရေးကြီး ဖြစ်လာရင် အဲဒီလိုလူတွေ ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“မင်းက ငါတို့ ကို အဲဒီလိုလူတွေလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“ဟွန်း...”

မီးရောင်တော့ ရှိပေမယ့် မှောင်ရိပ်များ နေသည့် နေရာမှာ ဒီရယ်သံနဲ့ ဆို အဆိပ်ရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်လိုမဲ့ပြီးနှင့် ဖြစ်နေမလဲ...။

သိပ်တော့ မဝီပြင်ပေမယ့် ခန့်မှန်းလို့ ရနေသည် ။ ဦးလူအောင်က ဒေါသထွက်သွားသည့် စိတ်ကို ထိန်း၍ အဆိပ်နဲ့ နီးသွားအောင် ရှေ့ထပ် တိုးလိုက်သည် ။

“မင်းကို ကြေးစားငှားတဲ့ သဘောနဲ့ မဟုတ်ဘူး အဆိပ်။ အကျိုးတူခံ စားခွင့်နဲ့ ပါ”

“ကျုပ် ဘာခံစားခွင့်မှ မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ဆိုတာ မသိပေမယ့် ခံစားမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပရိဂရမ်မာဆိုတာ မေ့ထားတာ ကြာပြီ”

သူတို့ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြသည် ။ ဘာလုပ်ရမှာ ပါ။ ဘယ်လောက်ထိ အကျိုးအမြတ် ရမှာ ပါဆိုတာ ပြောပြလိုက်လျှင် ဒီကောင် မက်မောသွားနိုင်ပေမယ့် မသေချာလို့ မဖြစ်။

“ဒီတော့ ဘာကိစ္စဆိုတာ မပြောဘဲနေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အဆိပ်...”

“မတားနဲ့ တော့ ဦးလူအောင်”

ဦးလူအောင်က လိုက်ဆွဲတော့မတတ် ဖြစ်သွားပေမယ့် မြင့်အောင်နဲ့ ဇေယျာ က လှမ်းတားလိုက်သည် ။

“ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဦးလူအောင် က ဟိုကိုလိုက်မသွားပေမယ့် ဇေယျာ ကိုင်ထားဆဲလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ချပစ်၏။

“ငါတို့ က ခန့်မှန်းခြေတွေနဲ့ တွက်ချက် အဖြေရှာရမယ့်အချိန်လား ကွ။ သူ့စိတ် သူ့သဘော ဘယ်လိုရှိရှိ ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဆွယ်ရမ

ယ်။ သူ လုပ်ချင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ မင်းတို့ က အောက်ကျတယ် ထင်နေသေးတာလား။ ကိုယ့်ထက် သူ ပိုတတ်နေရင် ဆရာခေါ်ရမှာပဲ”

“ဆရာခေါ်ရုံမကလို့ ထိုင်ရှိခိုးတာတောင် သူ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းပဲ သူ့အကြောင်း မသိဘူးဖြစ်လိုက်၊ သိနေတော့လည်း မင်းပဲ မြင့်အောင်”

“သိနေတာ မဟုတ်ဘူး ... တွေးကြည့်လို့ သိတာ။ အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ ကွန်ပျူတာ၊ လက်ပ်တော့ပ်၊ ဒက်စတော့ပ် လူတိုင်း ကိုင်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တတ်လို့ ကိုင်တာထက် ငတ်လို့ ကိုင်နေကြတာပဲ များ တာ။ ရုံးတစ်ရုံး၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ လခလေးနဲ့ အိမ်မှာ စားဝတ်နေရေး အထောက်အကူ ရရုံ...”

“ဟုတ်တယ်... သူ့လို တော်တဲ့ သူ ရှားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် တော်နေတဲ့ လူတွေက ငွေမမက်ဘူးလား။ များများ တော်အောင် ကြိုးစားတာက များများ ရချင်လို့ ပဲ။ မင်းတို့လို ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေတွေ တွေးပြီး အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး မြင့်အောင်။ ငါလိုအပ်နေတဲ့ ငွေအမောက်ကို ဒီကောင်ပဲ ရှာပေးနိုင်မှာ ။ မရရအောင် ငါလိုက်ခေါ်မယ်”

ဦးလူအောင် က ခြေလှမ်းပြင်ပြန်၏။

“အန်ကယ်လ်အောင်...”

သူနဲ့ ရင်းနှီးသည့် ဇေယျာ က သတိပေးသလိုခေါ်ပြီး အနားကပ်လာ၏။ ပြီးတော့ အသံကိုနှိမ့်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ က သူများ ပရိဂရမ်ထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ ဒေတာတွေကို လိုချင်နေတာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခိုးတာပဲ။ အဲဒါကို အန်ကယ်လ်

အောင်က ဘယ်လိုသွားပြောမှာလဲ။ ငါတို့ ဘယ်သူ့ဆီက ဘာကို လိုချင်တယ်ဆိုပြီး နာမည်နဲ့ တကွ အားလုံးကို ပြောတော့မှာလား။”

ဦးလူအောင် ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားနေမေယ့် မပြောနိုင်။

“ဘယ်သူ့ဆီက ပရိုဂရမ်တစ်ခုကို ဝင်ကြည့်ချင်တယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒါကို ဘယ်သူ့ဆီမှာ သွားရောင်းတော့မယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူးထင်လို့လား။ အဆိပ်ဆိုတဲ့ နာမည် အလကားတွင် နေ မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်အောင်။ ဒီကောင် သိပ်ပါးနပ်တာ။ သူ့ခေါင်းက ကွန်ပျူတာလို ရမ်း(န်)နိုင်တယ်။ အန်ကယ်လ်က သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ စုရုံးထားပြီး ပြန်ပြောမှ သိရတာပါ။”

“ဟ... မင်းကလည်း သိနေပြန်ပြီလား။ ဒီမှာ လူစုမိကြတုန်းကတော့ ဒီကောင်က ဘယ်သူမှ မသိမမြင်နိုင်တဲ့ ဘုံးဖျားက ပြုတ်ကျလာတာလိုလို မင်းတို့ ပဲ...”

“ဦးလူအောင်က ဒါပဲ ခွေရစ်သလို ပြန်ပြောနေတယ်ဗျာ။ သူ့ကို ပရိုဂရမ်တစ်ခုအတွက် အားကိုးတကြီးဖြစ်လာတည်းက ဒါကို ဒီလူ ဘယ်လို နိုင်နင်းသလဲဆိုတာတော့ သိရတာပေါ့။”

“ဒါကြောင့် ငါနောက်မဆုတ်ချင်တာပဲ။ ဒီအလုပ်ကို သူကလွဲပြီး တခြားလူ မလုပ်နိုင်ဘူး။ Red Light က လုံခြုံရေးဆော့ဖ်ဝဲတွေ၊ လုပ်ငန်းဒေတာတွေ အကုန်လုံးကို အမေရိကန်နှစ်ယောက် ခေါ်ပြီး သေချာရေးခိုင်းထားတာ။ ဒီပရိုဂရမ်တွေကို ဘယ်ကောင်မှ မဖျက်နိုင်ဘူး။”

ကြက်တူရွေးက တော်တော် မယ်ဘော်က ကဲကဲလို့ ပဲပြောရမလား၊ အရူး အမဲသားကျွေးမိလေခြင်းလို့ ပဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်း နှိုင်းရကောင်းမလား

...။

ဦးလူအောင် ဖြစ်နေပုံက မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ။

“ဦးလူအောင်ရယ်... ခင်ဗျားမှာ ပဲ သောကများ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ စုဝေးနေတဲ့ သူတွေမှာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကို ယ်စီရှိနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်...”

“ငါကပိုသိပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့ တွေမှာ လူပျိုတွေ၊ မိဘက ချမ်းသာတာတွေရော၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ က မက်လောက်စရာရမှာ မို့လို့ မက်လာကြတာ။ ငါက ဒီတောင်ကိုမှ မကျော်နိုင်ရင် မိသားစု ဘဝပျက်မတတ် ငါလည်း ထောင်ကျမယ်။ ငါက Red Light ရဲ့ အဓိကပြစ်ချက်သင့်ထားတဲ့ လူ”

ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ လုံခြုံခိုင်မာတဲ့ ပရိဂရမ်တွေကို ဖျက်ပစ်ရမည်။ အမှိုက်ထဲမထည့်ဘဲ အမှိုက်ကရွေ့ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ဖို့ က ဒီလူငယ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းမှ ။

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်... ဇေယျာတို့ ပြောကြတာ လုံးဝမှန်တယ်။ သူ့ကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ ဘာအတွက်မှန်း သိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ငွေဆိုတာလည်း သူ မကိုင်ဖူး၊ မသုံးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒီလို မသမာတဲ့ အလုပ်ကို မပြောနဲ့ ... သူ အလုပ်ပြန်လုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်းရှင်တိုင်းက ဝဲလ်ခမ်း(မ်) ဖြစ်နေမှာ ပဲ။ မလုပ်ချင်လို့ ကို မလုပ်ဘူး ပြောသွားတာ။ အန်ကယ်လ် ကြိုးစားလည်း ထူးမယ်လို့ မထင်ဘူး”

“အသိသာကြီး... ဒီကောင့်ရုပ် ကြည့်ပါလား။ မျက်နှာမှာ အဆိပ်တက်နေတာ”

“ဘာအဆိပ်လဲ”

“မာနအဆိပ်တွေလေ။ တခြား မဟုတ်ဘူး ... မာနကြောင့် အဆိပ် တက်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ က သူ မက်မောလာအောင် ဖွင့်ပြောပြလို က်ရင်လည်း သိသွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“အဖတ်တင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... အန္တရာယ်တွေ အထုပ်လိုက်တင်မှာ ။ ဒီသတင်း ပေါက်ကြား သွားရင် ဦးလူအောင်လည်း ကြွေးတောင် ဆပ်ခွ င့်မရလိုက်ဘဲ ထောင်ထဲကို ဒိုင်ဗင်ပစ်ဝင်သွားမှာ ”

“ဟေ့... ဟေ့... မင်္ဂလာမရှိတာတွေ ပြောမနေကြနဲ့ ။ ငါတို့ နောက် ထပ်ဆုံပြီး တစ်ခုခု ကြုံလို့ ရသေးတာပဲ။ ဒီနေ့တော့ ငါပြန်မယ်”

တော်သေးတာပေါ့... အဆိပ်သောက်မယ့်အကြံကို လက်လျှော့သွား လို့ ။

မြင့်အောင် သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါမိ၏။

တော်တော်မလွယ်တဲ့ ဦးလူအောင်။

အဆိပ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါကတော့ ရေပေါ်မှာ ထင်တဲ့ အရုပ်လို...။

* * *